

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

Sense Estatut no
hi haurà pau
republicana

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

L'ESTATUT

Molt aviat començarà la discussió parlamentària entorn de l'Estatut. I sembla que succeirà quelcom irreparable.

Amb l'adveniment de la República, nosaltres, socialistes de Catalunya, ens havíem fet una il·lusió: que de la qüestió catalana no caldria parlar-ne més.

Però, no serà.

Després de l'Estatut, si hi ha Estatut, sembla que tot just començarem a parlar de la qüestió catalana.

Val a dir que, dissortadament, l'Estatut ja no resol fonamentalment i decisiva, res.

Ni l'Estatut que vàrem votar nosaltres.

Ni l'Estatut que poden votar les Constituents, que no serà el nostre i que potser ni s'hi acosti de lluny.

Perquè la República ha deixat

passar l'hora suprema: la cordial, l'efusiva.

Perquè a la República li ha mancat la virtut essencial: la confiança en si mateixa i vers nosaltres.

I sense cordialitat, sense efusió, sense confiança, ¿quan i com s'ha resol mai res entre els homes?

Un Estatut retallat serà un greuge per a Catalunya, una ferida que potser el temps no tancarà sinó amb un fet que avui surt a flor de llavis i excita el cervell de molts.

Un Estatut autèntic, atorgat entre discursos ofensius, mig arrencat amb fòrceps o votat a contracor, redreçarà a una i altra banda de l'Ebre l'esperit d'oposició, de lluita civil.

Poc li confiem.

I, entristits, ens preparem a

assistir a l'espectacle d'un regateig indigno sobre el cos viu, sagnant, d'un poble assedegat de justícia i de llibertat, freturós de marxar pel camí de la socialització, sense el llast de les qüestions prèvies i els mètodes borbònics, que traven els moviments més conscients i més constructius.

¿No hi cabria, encara, una rectificació? Els esperits més emancipats de les Constituents, ¿no podrien, afrontant una responsabilitat i capint l'endemà immediat, imposar-se als endarrerits i borbonitzants i provocar la gran jornada que en el primer aniversari no hem pogut celebrar, la gran jornada cordial i de respecte a la voluntat sobirana d'un poble que tenia el dret de confiar, car es confia a la bona fe dels altres?

Sols així l'hora perduda potser es retrobaria.

Sabotejant la laïcització

Aclarim la nota inserida en el número últim. La «fe de baptisme» va ésser substituïda pel «certificat de naixement», en el «Butlletí de la Generalitat de Catalunya». Però, això no vol dir sinó que, a vegades, la direcció del Butlletí s'adona de les facècies que fan els funcionaris que sabotegen la laïcització i les esmenen. En quant al fons, resta igual. Tant és així que la «fe de baptisme» va aparèixer en la premsa local en transcriure un document informatiu oficial, i ha estat exigida, com a únic document substituït del certificat de naixement, als empleats que havien de prendre part en el concurs de les 20 places de plantilla, suara ajornat.

Sovint els documents que redacten els funcionaris emboscats i enemics de la República i de la laïcització, no estan sotmesos a un control rigorós i apareixen en el Butlletí al peu de la lletra. Així s'explica que en el Butlletí de febrer 15, pàgines 66-67, en el decret de «Bases de concessió de cinc beques per a alumnes de l'Escola Normal de Mestres i Mestresses de la Generalitat», hi hagués el següent:

«4.ª Les certificacions de bona conducta i de pobresa es faran de la manera següent: 1) Exhibició de la cèdula del pare o del cap de família; 2) Certificacions lliurades, primerament, per l'alcalde del barri o RECTOR, en els quals es certificaren al mateix temps la conducta sense tara.»

La llei ens respon de la «conducta sense tara» de l'alcalde de barri. ¿Qui ens respon de la conducta del senyor rector, avui que no té cap valor ni personalitat legal?

Insistim-hi. A la Generalitat, com a tots els organismes oficials, hi ha funcionaris emboscats que es complauen a sabotejar el necessari procés de laïcització. De llurs actes no són, evidentment, responsables, els partits que governen, però sí en seran de no posar remei conegut al mal.

Cal fer ús del «sistema Azafia».

I un altre cas:

A l'Escola Municipal de Música hi ha professors clericals que també sabotegen la laïcització.

Ens consta que un d'ells va coaccionar els alumnes els «dies sants». I que un altre, va insultar els alumnes que cometeren l'heretgia d'anar a classe el «divendres sant», a la tarda.

Sabem que els professors Millet (fill) i Perelló excel·leixen en aquesta tasca poc honorant i impunement, fins ara.

A la intolerància dels clericals ¿no es respondrà, alguna vegada, amb l'aplicació estricta de la llei?

Catalunya i els partits catalans

Damunt la consciència dels homes liberals de Catalunya, és precisament ara quan hi pesarà l'enorme responsabilitat de la grandesa futura que es projecta a partir de l'aprovació de l'Estatut.

Fins avui, a Catalunya, el liberalisme ha pogut admetre, sense ésser condicionada, l'actuació política dels partits catalanistes reaccionaris.

Davant el plet diferencial del nostre poble, sempre els partits catalanistes d'avançada s'han mostrat excessivament condescendents amb els partits de rassa, malgrat entreveure l'amenaça constant que planava damunt les llibertats econòmiques i socials dels nostres obrers.

Tant els homes que s'han sentit d'esquerra, com els que ens hem esforçat a portar el socialis-

me a casa nostra, a tothora hem pogut prescindir, transitòriament—malgrat semblar una claudicació—, dels anhels de reivindicació social, quan s'ha tractat de llançar-se a la conquesta de les nostres llibertats.

No hi ha dubte que els socialistes i republicans d'esquerra—tots republicans ans del part, en el part i després del part—hem estat les víctimes propiciatòries que la política ha immolat en holocaust de Catalunya.

No hi ha dubte que sempre hi ha hagut la Lliga que ha sabut aprofitar-se de totes les adhesions que els homes d'avançada hem prestat, quan les fibres sentimentals han vibrat al conjur del plet català.

Amb el tòpic rebregat i sofisticat que Catalunya estava per damunt de la Monarquia i de la República, els homes de la Lliga han pogut donar tothora expansió a totes les velleïtats imaginàries, tantost han vist en perspectiva possibilitats de situar-se en un pla de superioritat.

No hi feia res que a Madrid es desentenguessin del problema enutjós de Catalunya. No hi feia res que aquelles patums que dirigien la nau de l'Estat, actuessin d'esma, dintre el cercle fatalista i viciós d'una Monarquia decadent i podrida fins la medulla.

Els homes de la Lliga sabien pla bé la inclinació que tenien i les simpaties que sentien vers el poble de Catalunya, tota aquella patuleia que, començant pel Borbó, passava per tota aquella nullitat de generals i «grandes» d'Espanya, fins descendir a l'últim ministre.

(Segueix a la pàg. 8)

—Ja ho veus; ja fa un any!..
—Ves qui ho diria...

DEL MEU CARNET

TECNICA POLITICA

En un dels seus assaigs sobre el progrés, Manuel G. Morente diu que les ciències biològiques, per un costat, i les ciències socials, per un altre, li semblen destinades a un futur immediat, ple de fecundes aplicacions tècniques. I escriu:

«Per a la política que s'apropa, no n'hi haurà prou amb tenir les condicions i la vocació personals necessàries, sinó que serà indispensable tenir, a més, una sòlida preparació en la tècnica de la mateixa política. Cal anar formant, i es forma ja, una tècnica pròpia de la política que calculi prèviament amb una aproximació suficient els efectes de les disposicions possibles, que conegui els punts irritables de l'estructura social i conegui bé el mecanisme de les variacions

en els cossos nacionals. A l'establiment d'aquesta tècnica eficaça col·laboraran, sens dubte, els estudis cada vegada més justos de l'economia, de la sociologia i de la psicologia col·lectiva i individual. Totes aquestes disciplines es troben ara en el període de la pubertat. Avui, precisament, la humanitat té els ulls posats en els homes que saben tot el que s'ha descobert sobre aquests temes. I espera d'ells direcció i consell. Al cap d'un segle d'incubació en el gabinet i en la càtedra, les ciències econòmiques, socials i polítiques es troben ja en la necessitat d'actuar damunt la realitat col·lectiva. Crec que s'apropa el moment en què aquestes disciplines de la convivència social donaran els resultats tècnics i pràctics que és lícit esperar-ne.»

ULISSES

Demà a les deu del matí, al carrer Alt de Sant Pere, 29, reanudarà les seves tasques el Primer Congrés Nacional de la U. S. C. - Ordre del dia: Proposicions.

UNITAT SINDICAL

IV

«En les columnes de la premsa, en les reunions públiques, en els sindicats, en les cooperatives, pertot on els partidaris de la III Internacional tinguin accés, hauran de denigrar sistemàticament no tan sols la burgesia, sinó també els seus còmplices reformistes de tots matisos.»
«(Estatuts et Résolutions de la III Internationale», pàgina 33.)

Greu ens sabria que poguéssim interpretar la redacció d'aquests senzills articles com una intenció de crítica sistemàtica dels partits comunistes que actuen a Espanya i a Catalunya.

L'únic objectiu que perseguim és demostrar el perill que corre l'obrer català si arriba a creure que el bolxevisme és una doctrina més pura, més revolucionària, més emancipadora que la bona doctrina socialista exposada per tants mestres amb claredat ben palesa, que tants Congressos perfeccionaren i que infinitat d'entusiasmes col·lectius han situat a la categoria de religió redemptora sense déu, sense miracles, sense feïtxes.

Pels que coneixen el socialisme a través dels seus teoritzadors més eminents, des de Marx i Engels fins a Kautsky, Adler, Blun, passant per Jaurès, Guesde, Vandervelde, i no oblidant el nostre Serra i Moret, la seva defensa enfront de les tàctiques i de les arbitràries interpretacions comunistes és tasca planera. Aquells que no ignorin el pensament socialista en la part que es refereix al sindicalisme, els que de temps han vist en l'organització sindical del proletariat un mitjà d'educar els obrers i d'entrenar-los a la pràctica noble de la solidaritat, tot defensant-los de les fallides del món burgès, no necessiten que se'ls recordi la posició que denen prendre davant les crides a la unitat i al front únic que d'un temps ençà surten periòdicament del camp comunista. Però tampoc ha d'ésser labor estèril demostrar de fets documentats que aquests clams responen tan sols als mots d'ordre del Comitè Executiu de la Internacional comunista; mots d'ordre que, segons llenguatge moscovita, formen la línia tàctica de la qual no es poden separar els ortodoxes, sota pena d'expulsió fulminant.

Front únic, classe contra classe, mots clivats que encobreixen la intenció ben arreljada de destruir els organismes sindicals no-comunistes, de lluitar amb totes les armes — com-

prement-hi els famosos «estratagemes, astúcies, veritats amagades» de Lenin — contra la potència socialista i també contra «totes les organitzacions obreres políticament neutres».

Hi hagué un temps en el qual els dirigents del bolxevisme creien que, ajudats pel prestigi d'una Revolució guanyada, pel desencís dels proletaris que havien participat a la guerra, per les crisis que la liquidació d'aquesta havia de provocar, en tenien prou amb un atac de front per a desballestar el món sindical, apoderar-se'n i dirigir-lo.

En aquell temps no dubtaven de la victòria fàcil i, segurs d'ocurrir Amsterdam, li preparaven els funerals a Moscou als responsables dels articles de la nova i fresca Internacional Sindical Roja.

L'article 30 dels Estatuts d'aquella Internacional, és un model exemplar de l'estat d'optimisme il·limitat i de suficiència revolucionària de què estaven posseïts els seus confeccionadors. Vegeu sinó:

«L'origen d'aquest centre de moviment sindical revolucionari és el punt de partida de la lluita acarnissada en el si del moviment sindical mundial amb el mot d'ordre: «Moscu o Amsterdam». L'escissió del vell moviment sindical en dos camps seria molt més ràpida com més ràpida sigui la creixença de la crisi econòmica i més petites per al proletariat les perspectives d'evolució pacífica.»

Ni cal fer observar que si el proletariat pogués tenir algunes perspectives d'evolució pacífica, aquestes serien compromeses seriosament en afeblir-se aquell amb la lluita acarnissada que li imposava Moscou.

Com tampoc ens ha de passar per alt que una teoria catastròfica com la que inclou l'article 39, deixa entreveure l'interès suprem que pot tenir el bolxevisme, pel succeís de la lluita acarnissada, a contribuir amb totes les seves forces a precipitar la creixença de la crisi econòmica i a minvar les perspectives d'evolució pacífica que el proletariat pogués necessitar.

En realitat Moscou aprofitava totes les dificultats econòmiques, les febleses de certs sectors socialistes, per a devorar Amsterdam en un tres i no res. Era tan profund el convenciment del triomf llamepec, que no es feia el menor esforç per a dissimular-ne la fructificació anticipada.

En el segon Congrés de la Internacional comunista, tingut en el mes d'agost de 1920, Zinoviev pronuncià un discurs que fa escriure per la forma descarnada, sense precaucions oratòries, que empra per a assenyalar la tàctica a seguir, tàctica que s'den-

tifica amb el deliciós article 30 que ja coneixem. Llegim detingudament el passatge més interessant, que corrobora l'opinió que ens mereix aquest conjunt d'argucies, insults, falsedats que constitueixen les tàctiques del comunisme:

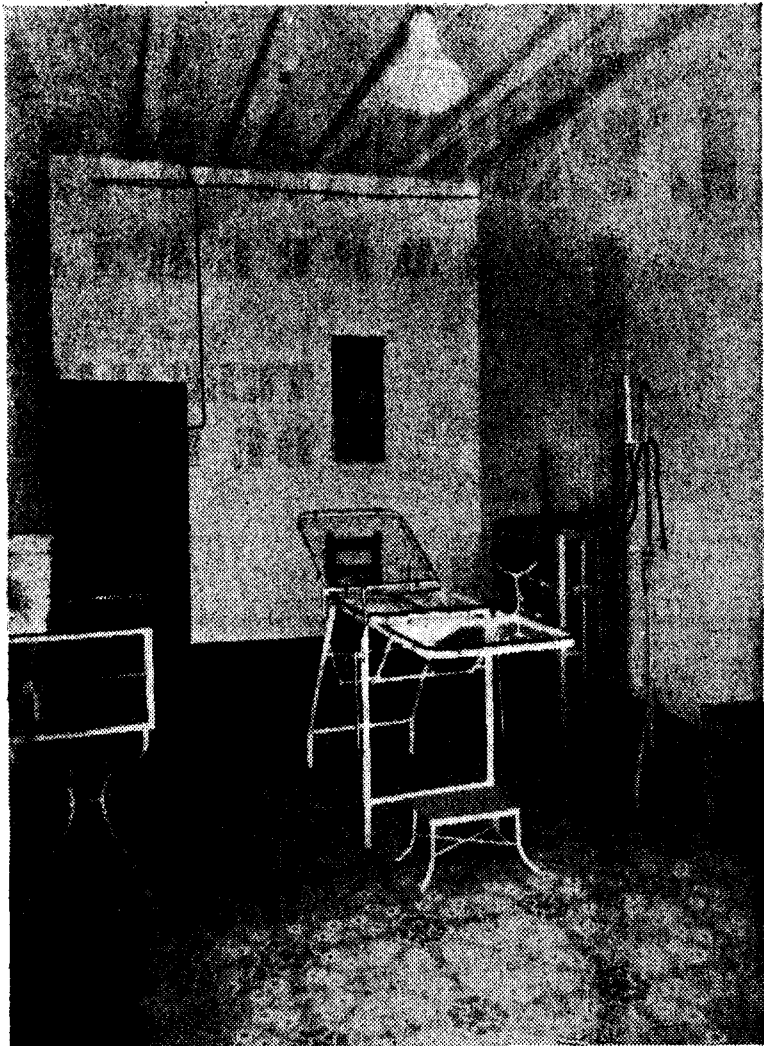
«Amsterdam és una força; hi ha allà alguns milions d'obrers representats, però que es veuen conduïts per aquests Senyors socialistes i, per tant, reaccionaris (?). Nosaltres devem conduir-los a l'escissió i atraure'ls cap a nosaltres. Heus ací la tasca principal i el nostre primer pas és un gran pas endavant. Podem dir ara a tots els sindicats: «Heu de sortir de la Internacional d'Amsterdam; ara teniu una Internacional dels sindicats roigs i és a ella que teniu el deure d'adherir-vos». Volem quedar-nos en els sindicats nacionals per atraure la gent cap a nosaltres i no deixar els sindicats a la Internacional d'Amsterdam, ans bé, organitzar-los tots plegats i posar-los sota la direcció de la III Internacional. Volem guanyar els sindicats per tots els mitjans possibles, àdhuc dintre el motllo nacional, si és precis. Cal ésser doctrinari de cap a peu per a quedar-se apart, ara que tenim d'un costat la Internacional groga i de l'altre la unió amb Moscou. Banderem la burocràcia sindical i milions d'homes vindran amb nosaltres contra el capitalisme i contra la Internacional sindical groga.»

Sempre la mateixa idea: «per a Zinoviev i per als professors i deixebles de l'escola leninista els obrers formen un remat a les ordres socialistes (per tant reaccionaris?) i de burocrates. Banderem socialistes i burocrates i el ramat, desmuntat, vindrà a la cleda roja». De front únic ni un borrall. Encara no l'havien inventat. Com podien pensar-hi els que ja veien el moviment sindical fet a trosos, crucificats els dirigents i els milions d'homes — esmaperduts per la lluita acarnissada portada a terme per tots els mitjans possibles—, dirigint-se a Moscou, explotant-se en la Meca sindical tenyida de vermell?

Però la resistència dels anysells que el llop tartar volia menjar fou tan ferma a tot arreu que l'obligà a cercar qualsevol de més eficaç que aquell atac de front recomanat per Zinoviev, atac que, nou rouleur compresseur, havia d'esmicolar Amsterdam i deixar-lo més apimant que un full de calendari. Del fracàs rotund experimentat per Moscou en el terreny de la lluita acarnissada contra Amsterdam, naqué la tàctica del front únic.

La seva història, però, necessita un capítol a part.

CARLES CARQUÈS

Vista del Dispensari de la Secció del Districte VIII

(FOT. GIBERT)

Unió Socialista de Catalunya

Pro desarmament integral

La Secció del Districte VIII de la Unió Socialista de Catalunya considera de gran interès per al partit que sigui feta a les nostres barrriades obreres una propaganda intensa i constant del nostre ideal pacifista.

Hem de portar al convenciment del nostre poble que el desarmament total i definitiu de les nacions és indispensable, no solament perquè les relacions entre els pobles siguin més humanes, sinó també per a contrarestar la formidable crisi econòmica que plana sobre tot el món.

Les dones socialistes, en particular, han de meditar i fer bona provisió d'arguments per a defensar la nostra humanitària tesi davant dels adversaris francs o encoberts. Davant de la nostra actitud absolutament decidida a defensar el desarmament total immediat, passi el que passi, hem de suposar que formaran un front ben unit totes les classes capitalistes i tots els partits polítics d'ideologia més o menys conservadora. La delimitació precisa entre els partidaris d'una ascensió ràpida i decidida cap a l'ideal socialista i els partidaris de continuar l'actual dilapidació del treball humà en forma d'armaments, convé que sigui ben precisa. Diguem, doncs: a un costat els militaristes; a l'altre, els socialistes defensant el desarmament total com a condició necessària per a conservar la pau.

Però hem de tenir en compte que tan prompte com proclamem com a possible l'assoliment immediat d'un ideal que tots creuen llunyà, serem tractats d'inconscients, i per això és precís que tots els components de la Unió Socialista de Catalunya establim un contacte ferm per a reforçar-nos mútuament les nostres conviccions.

Per a començar aquesta tasca, que considerem de tota urgència i oportunitat, la Secció del Districte VIII ha organitzat dues converses públiques, a les quals convidem a prendre part a tots els afiliats a totes les Seccions. S'agrairà que els companys afiliats vinguin a les nostres converses, disposats a entaular controvèrsia o a posar llur comentari a les idees que exposi elponent de la discussió.

Per al corrent mes d'abril anunciem dues converses o «temes de meditació», de les quals

serà ponent el company Estanislau Ruiz, i que celebrarem al nostre estatge (Montseny, 35, Gràcia), avui, a les deu de la nit. Tema: «El desarmament total com a condició per a vèncer la crisi econòmica mundial».

Dia 30 abril, a les deu de la nit: «Espanya pot i deu desarmar-se immediatament».

Comitè Executiu

Dilluns, dia 18, a les set del vespre, es reunirà a l'estatge central el Comitè Executiu elegit pel Primer Congrés Nacional per tal de constituir-se i distribuir-se els càrrecs interns.

Mitings i conferències

ABRIL 26

Gran míting a Alella, a les cinc de la tarda, homenatge a la bandera de la secció local. Oradors:

Elinor Serrano.
J. Santaló.
J. Forment.
R. Vinyes.

ABRIL 24

Gran míting inaugural de la Secció de Valls, a les onze del matí. Oradors:

J. Torroja.
J. Fronjosà.
M. Serra i Moret.

ABRIL 23

Conferència de M. Serra Moret a Borges Blanques.

ABRIL 24

Conversa de Joan Comorerà a Arbúcies (Girona), a les quatre de la tarda.

LLIBRES

Agustí Grau: «Faulas». — Llibreria Catalònia, Barcelona. — Una col·lecció de faules en prosa, deslligades de preocupacions metodològiques i estilístiques. Agustí Grau ens diu en la introducció del llibre que no ha agafat el patró de la fable clàssica; ben cert. Però també ho és que en llur construcció i en la finalitat perseguida no les ha oblidades.

«Faulas», llibre que demostra un gran coneixement de la fable, dona lloc a que s'exterioritzi la imaginació de l'autor. La moralitat de cada prosa, rèpliques de faules velles algunes i originals les altres, és, tan mateix, encertada: «L'assemblea dels posterats» resulta, pel nostre gust, la més reeixida.

Ens plauria, però, que Agustí Grau emprégués obres de concepció més moderna i que, al mateix temps, exiliés de la seva prosa mots, formes i construccions massa transcendentalistes.
J. R. i T.

C O M A R C A L S

El bon procedir dels propietaris de Tordera

La majoria de propietaris de la nostra comarca s'han molestats molt perquè s'ha constituït una organització de treballadors del camp i perquè s'han fet una pila de revisions de contractes, la qual cosa—diuen ells—no ens calia fer per tal com els pagesos de Tordera tots disfrutem d'unes inimmillorables condicions contractuals i més tard en tot cas, vista la llei agrària, ja arreglaríem les diferències que hi poguessin haver. Aquests senyors propietaris, molestats per la nostra actuació en demanar-los al jutjat per obtenir una mica de justícia, han de considerar que ells són els únics responsables de les molesties que els hem ocasionat, per tal com no ens volgueren atendre quan bonament els requeríem abans de començar les nostres reclamacions judicials. Ells pretenien que nosaltres refàssim de les seves bones paraules i promeses, que mai hem vist que complissin de bon grat, deixéssim passar els terminis fixats en els decrets de revisió dels contractes i quan no haguéssim pogut formular les nostres reclamacions judicials i haguéssim perdut aquesta mica de benefici que el Govern de la República ens ha volgut concedir, llavors ens haurien dit, com altres vegades ja han fet, que anéssim a reclamar a mar i que ells són els propietaris i que poden fer el que els dona la gana i si no estem contents que deixem les terres que bé prou de pagesos miserables corren pel món, que per un rosegó de pa se'ls hi venen el cos i l'ànima.

Voldria saber dir d'una manera clara i concreta tota la nostra actuació des del primer moment en què vàrem demanar l'atenció dels propietaris a fi de posar en evidència la seva conducta falsa i insincera, però els pagesos sabem llaurar i no escriure per això se'm fa una mica difícil poder relatar les nostres actuacions i els resultats que n'hem tret. Amb tot vull exposar les millors que bonament els propietaris ens han cedit, la millor de les quals no consisteix ni en la més petita rebaixa de cap contracte.

A les primeries d'agost de l'any passat, quan per primera vegada ens vàrem reunir la majoria de pagesos, arrendataris, masovers, parcors, tots protestàrem dels tractes abusius que forçosament hem d'acceptar. En la

seva majoria, per no dir en tots, que afecten a masovers i parcors, la paga del poder treballar és la que en diem a mitges i respecta a aquesta prestació, per majoria els pagesos vàrem presentar unes bases en les quals aquesta prestació o paga era modificada en el sentit de que fos en la proporció del tres u, o sia dels fruits obtinguts fer-ne tres parts, dues per als parcors i una per al propietari. Amb tot, animats d'un esperit de concòrdia hauríem transigit en determinats fruits. Els amos no varen voler ni examinar-les amb l'excusa de que estaven fetes per masovers que eren socis del mateix sindicat que ells i que per aquest fet no podien tenir cap efecte i el que procedia era que els pagesos ens haviem de constituir en una secció o sindicat autònom i diferent d'aquell en el qual conviviem propietaris i pagesos, i una vegada tinguéssim nova personalitat entrariem en negociacions. Llavors ens atendien a fi d'arreglar bonament totes les diferències per mitjà d'una comissió mixta integrada per elements d'ambdues parts. Tal com ens varen dir ho vàrem fer i tot plegat ha servit només que per posar en evidència la seva conducta tota vegada que quan hem estat constituïts s'han negat a atendre les peticions del nou Sindicat. Això demostra que el que ells pretenien era entretenir-nos a fi de que refiant-nos en les seves promeses no dediquéssim el temps buscant cap més solució. Quan ja definitivament constituïts vàrem reclamar una comissió de propietaris, aquesta ens presentà sense cap mena de facultats d'arreglament i per la seva veu els afectats varen dir que no volien rebaixar cap prestació o paga i que s'havien de seguir amb els mateixos tractes de sempre i els que no els agradava que marxessin de cases i terres. Vista la generositat dels amables propietaris de Tordera, al voler que tot s'arreglés amb harmonia i al cedir a una rebaixa tan considerable, no ha de molestar-los que alguns siguin cridats a Arenys, tota vegada que el que voluntàriament ens han cedit és el no res.

RAMON PUIGNECH

Bisbal del Penedès

El nostre volgut company Antoni Olivella Borràs, President de la Secció local de la U. S. C., ha vist augmentada la seva llar amb el naixement

d'una xamósena nena, que ha estat inscrita en el Registre Civil del Jutjat Municipal corresponent, amb els noms de Lúcia, Llibertat i Vida.

Com a cas curiós, és el de remarcar que aquest és el primer acte civil que s'ha celebrat a aquesta vila pel que ha despertat certa expectació.

Els socis de la Secció local es proposen fer, amb aital motiu, una manifestació per a celebrar aquest esdeveniment.
CORRESPONSAL

Sila classe obrera hagués utilitzat solament, d'ençà 1844

— el tema dels Pioners de Rochdale — l'arma de la Cooperació en el camp nacional i internacional a fi de viure més econòmicament, d'habituar-se al mecanisme de la vida comercial, d'aprendre a calcular els preus de cost i de disciplinar-se en els dominis de la producció i de l'agricultura, a l'endemà de la guerra europea s'hauria trobat en condicions d'apoderar-se del conjunt de l'organització capitalista. La nacionalització i la socialització s'haurien realitzat aleshores d'una manera efectiva. Com de fet no són altra cosa que una extensió de la Cooperació

Avui dia, la Cooperació continua essent la millor preparació per a l'expropiació del capitalisme

HENRY J. MAY
Secretari de l'Aliança
Cooperativa Internacional

Dels articles firmats són responsables llurs autors

Primer Congrés Nacional de la U. S. C.

(Continuació de la pàgina 2)
zi l'avortament per raons engèniques i socials.

Es aprovat l'article 1 amb una modificació proposada pel Districte VIII. Són suprimits els articles 2, 3 i 4. Es aprovat el 5, després d'haver rebutjat unes esmenes dels Districtes VII i VIII. Després d'un breu debat en el que intervenen els companys Rodés, Xirau, Zumaguerro i Barjau. S'acorda suprimir, a proposta del company Serra i Moret, l'article 6.

GUARDIOLA, per la ponència, manifesta que aquesta ha acceptat les esmenes dels Districtes IV, VI i VIII de Barcelona que tenien presentades sobre el punt 7, demanant l'abolició de la prostitució. El Congrés es pronuncia en igual sentit.

Sobre l'article 8, la ponència manifesta que ha rebutjat les esmenes dels Districtes III i VI, i ha acceptat l'adició del VIII.

MATEO, pel Districte VIII, defensa la proposició del seu Districte, demanant que revesteixi a l'Estat l'excedent de la satisfacció de les necessitats dels hereus.

XIRAU impugna la limitació rígida del dret d'herències i demana un sistema d'impost progressiu.

ROGER, per la Secció de Molins de Rei, demana que l'article quedi redactat tal com el presenta el C. E.

SERRA I MORET proposa que l'adició proposada pel Districte VIII es modifiqui en el sentit que la participació de l'Estat en les herències sigui proporcional a llur quantia.

El Congrés aprova aquesta proposició i el PRESIDENT DE LA MESA declara aprovat l'apartat «Dels sexes i de la família» i obre la discussió sobre el següent apartat.

DE LA JUSTICIA

Són aprovats els articles 1, 2 i 3. Sobre el 4 s'aprova una esmena de Lleida. Sobre el 5 s'aprova una esmena del Districte VIII. S'aproven sense discussió els articles 6 i 7. S'aprova el 8 amb la supressió de la paraula «civil». Es rebutja un article adicional demanant la creació de tribunals tutelars per a delinqüents infants, proposat per Lleida.

VILADOMAT presenta una proposició incidental demanant la supressió dels fitxers dels delinqüents que, després d'un curt debat, és rebutjada.

EL PRESIDENT DE LA MESA declara aprovat l'apartat referent a la Justícia i obre la discussió sobre l'apartat

DE LA PAU

Sobre el primer punt, GUARDIOLA, per la Ponència, declara que hi ha presentades dues esmenes, una de Lleida, que demana la limitació del temps i reglamentació del servei militar obligatori, i una del Districte VIII que demana el desarmament total amb supressió absoluta dels exèrcits.

SALES, per la Secció de Lleida, defensa la proposició de la seva Secció, dient que avui és encara necessari el manteniment de l'exèrcit.

RUIZ, pel Districte VIII, diu que per esperit d'economia s'haurien de suprimir tots els exèrcits i armaments. El desarmament total no ofereix cap perill, particularment a Espanya, on l'exèrcit no ha guanyat cap victòria. Demana al Congrés que aprovi la proposició del seu Districte.

COMORERA, en nom del C. E., indica que l'aspiració del desarmament total ja figura en el programa màxim del partit i que per tant en el programa mínim cal inscriure els mitjans per arribar-hi.

ROGER s'adhereix a les paraules de Comorera.

SERRA I MORET demana que s'aprovi l'article tal com el presenta el C. E. Advoca per a la creació d'un exèrcit voluntari, que pugui defensar la llibertat d'un poble contra els possibles atacs de les dictadures.

RUIZ defensa novament la proposició del Districte VIII.

PUJOL, per la Secció de Badalona, s'adhereix a la proposició del Districte VIII.

FRONJOSA es declara partidari del manteniment de l'article presentat pel C. E.

CAMPALANS diu que cal sentar el principi del desarmament absolut en el programa mínim. Espanya, sense

exèrcit, tindria una força internacional molt superior a la que té avui dia. COLOMA s'adhereix a la proposició del Districte VIII.

Es passa a votació aquesta proposició i el Congrés l'aprova per 27 vots contra 17.

Seguidament s'acorda suprimir els restants articles, alguns dels quals passen a l'apartat de la Política Internacional i s'acorda suprimir també l'apartat de la consciència, per figurar ja els seus principals punts en la constitució.

Es passa a la discussió de l'apartat

DE L'ORGANITZACIÓ POLITICA

Són suprimits els articles 1, 2, 3, 4 i 5 per figurar en la Constitució. Sobre l'article 6 s'obre un torn per a la discussió de l'esmena presentada pel Districte VIII demanant el sistema de representació proporcional.

GRANIER defensa el projecte del C. E., assenyalant els perills del sistema proporcional.

ROGER defensa la proposició del Districte VIII.

SERRA I MORET defensa el projecte del C. E. Indica que el sistema que demana el projecte no és ni rigorosament proporcional ni rigorosament majoritari sinó que combina els avantatges dels dos sistemes. El sistema proporcional significa per als partits socialistes la necessitat de col·laborar amb els partits burgesos, cosa de la qual hem de procurar fugir. Idealment som partidaris del sistema proporcional, però en la pràctica hem de reconèixer que ens va millor el sistema majoritari, car ens escursa el camí del poder.

RUIZ observa que en principi tot hom està d'acord en reconèixer que el sistema de representació proporcional és el més pur. En quan a la qüestió de tàctica, assenyalava el perill que, seguint el sistema majoritari, ens vegem allunyats per molt de temps del poder. Aduuix una sèrie de dades en ajut dels seus arguments i demana al Congrés que aprovi la proposició del Districte VIII.

Catalunya i els partits catalans

(Continuació de la pàgina 1)

Però, ¿què millor podien voler, sinó aquell «statu quo», que tapava just, per poder desenrotllar una política de doble fons que feia possible el joc a Catalunya i a Madrid?

D'aquí plora la criatura! Ves, ¿com serà possible ara, amb la República, arrabassar aranzels, mesures proteccionistes i tota una sèrie de concessions a favor de la plutocràcia i alta burgesia catalana, a canvi de no torbar el somni dels angèlics ministres amb l'espantall de l'autonomia?

¿Amb quines exigències podran anar a Madrid els seràfics ambaixadors de la Catalunya clerical i reaccionària, si la República anirà esbandint totes les conxorxes i concomitancies del vell règim, i per altra part haurà concedit una gran part de les llibertats a què aspira el nostre poble?

No li podran pas dir ara a la República que li cedeixen—sacrifici enorme!—algun ministre que pot salvar-la d'un possible naufragi, a canvi d'una mena de remuneració prèviament estipulada. No podran pas emprar un llenguatge arborat i càlid a casa nostra, per a després predicar mesura, ponderació i «seny» —aquell «seny» tan poc eficaç i constructiu—des de Madrid.

A la Lliga no li queda altre camí que declarar-se partit de classe, ben obertament burgès, cosa que no desmentirà pas del que ha estat fins ara, si bé d'una fàisó ben velada, per a no alarmar bon nombre de catalans que vivien en bàbia. S'haurà de limitar, vulgui o no vulgui, a recolzar tota la seva actuació en els partits de trajectòria capitalista, o bé de catalanitat dubtosa.

Amb els partits d'esquerra, sempre, d'afinitats socialitzants, o bé amb els que a tot vent portem desplegada la bandera del socialisme, la Lliga ja no hi pot tenir ni la més lleugera concòrdia.

D'ara endavant ja no hi ha possibilitats de fundar noves «Solidaritats Catalanes» ni «Assemblees de Parlamentaris», ni «Assemblees d'Ajuntaments», ni

Es passa a votació la proposició del Districte VIII i és aprovada per 22 vots contra 15.

Són aprovats els articles 7, 8, 9 i 10, aquest amb una esmena del Districte VII, i els 11 i 12. Es aprovat un article addicional proposat pel Districte V i és rebutjat un altre que el mateix Districte presentava.

EL PRESIDENT DE MESA declara aprovat l'apartat relatiu a l'organització política.

POLITICA MUNICIPAL

Es dona compte d'una proposició incidental que presenta el Districte I demanant la creació d'una comissió composta dels companys Serra i Moret, Campalans, Joaquim Xirau, Duran i Guàrdia i Rosell i Montané, encarregada d'estudiar l'acció municipal general del Partit i l'elaboració d'una llei municipal pròpia de Catalunya. Es aprovada aquesta proposició i queda nomenada la Comissió indicada, ampliada amb els companys Saleta, Ramis i Castelltort.

Es passa a la discussió del

PROGRAMA INTERNACIONAL

S'aprova l'article 1. S'aprova així mateix la redacció de l'article 2 proposada pel company Ardiaca. S'aproven el 3 i el 4, aquest amb una esmena de la companya Ferrano, i el 5. Se suprimeixen el 6 i 7 i són aprovats el 8, 9 i 10. Passa en aquest apartat l'article 6 de l'apartat de la pau i és aprovat un article addicional del Districte IV.

Seguidament el PRESIDENT DE MESA declara aprovat aquest apartat i closa la discussió del programa mínim.

A proposició de les delegacions foranes presents, s'acorda aixecar el Congrés per continuar-lo un altre dia festiu.

En conseqüència el President de Mesa aixeca la sessió a dos quarts de deu del vespre.

Els Secretaris del Congrés, E. Granier-Barreira, J. Forment, E. Vallès i Ll. Ardiaca.

L'ESTAMPA

IMPRESA

TREBALLS DE LUXE

Aribau, 75
Tel. 71862
BARCELONA

COMENTARI

Sols amb la crua raó dels fets, voldria que es destaqués un aspecte important que té en l'ordre social, l'implantació d'una llei, que, com la del control obrer, en projecte, està inspirada amb un fonament veritablement socialista.

La crisi de treball, que es manifesta en certs sectors de la nostra indústria no és, per cert, derivada per una crisi de consum, sinó sols per l'esperit derrotista actual de bona part de la nostra burgesia que amb llur actitud demostra incapacitat i incomprensió dels factors humans.

Es ja del domini públic, que la baixa de la nostra divisa monetària, a part del desequilibri que pugui representar, afavoreix variis branques de la indústria nacional que degut a la seva inferioritat amb les similars estrangeres, sols poden lluitar amb èxit si una barrera duanera fa impossible la concurrència d'aquests en els nostres mercats.

Una d'elles és la del material elèctric.

Es un fet que hom pot afirmar, per tenir dades concretes d'una importantíssima fabrica del referit material en una de les seves especialitats, que les comandes d'engany han quasi duplicat a les d'anys anteriors, i que no obstant prefeix no complimentar-les al seu degut temps, abans que donar ocupació, no ja a més obrers dels ocupats normalment, sinó el que és més monstruós, que fa treballar als seus operaris sols quatre dies per setmana.

Un altre cas, sens dubte més conegut, per ésser el d'una indústria més extesa a Catalunya, i per consegüent som més els que en patim les conseqüències, és el que passa a la indústria tèxtil.

Ens trobem actualment en el ple de la temporada i els fabricants no poden servir les comandes a l'època en que tenen llurs compromisos, degut a que els industrials que es dediquen a les feines anomenades «cabats» no poden donar l'abast, excusant-se en que si prenguessin els obrers temporers d'altres vegades, es veurien obligats a tenir-los d'aguantar quan la feina minvés.

Naturalment que aquesta raó sols poden acceptar-la els fabricants que desconeixen o volen fer veure que desconeixen la legislació actual, car, ¿amb quin precepte o amb quina disposició poden recolzar-se per a esgrimir un tal sofisme?

No vull, ni és l'intenció d'aquest comentari, demostrar quins poden ésser els més perjudicats en sostenir aquesta campanya derrotista, car l'intel·ligència de tot home que quan pensa no el domina una idea egoista, posa ben al descobert. Es sols el desig de fer remarcar l'importància d'una

pany Xirau protestà, en termes enèrgics i justament fonamentats, del fet d'haver-nos obligat la policia a treure la nostra bandera de l'estatge social, i de la suspensió del míting dels elements d'Estat Català al Palau de Projeccions.

mesura ben orientada i que per aquesta raó és segurament combatuda pels anarquistes i anarquitzants, que tant de dalt com d'abaix viuen a la seva satisfacció mentre duri el desgavell actual.

Pensem que fos un fet l'intervenció obrera veritat; encara que de moment sols fos per a fiscalitzar i amb un Govern no socialista, sinó que tan sols emparés la vida de tots els ciutadans per igual, donant l'apoi precís a aquella, a fi que no fossin possibles injustícies com les que acabem d'esmentar i comprendre en aquesta hora, els dolors i la misèria que s'haurien evitat en la vida de tantes llars humils.

NOTA DE REDACCIÓ

Per raons de força major ens veiem impossibilitats de donar compte en aquest número de la constitució de la Junta Central de Barcelona i de la composició de les ponències. Ho farem en el número vinent

CREDIT I PREVISIO

Societat Cooperativa
Corts, 678, 1.º - Tel. 16671

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Subscripció permanent pro JUSTICIA SOCIAL

Donatius	
SUMA ANTERIOR	572' - ptes.
J. Torta	1'25 »
Eduard Sales	2'50 »
Total	575'75 ptes.

Subscripcions mensuals	
SUMA ANTERIOR	246'65 ptes.
E. Ruiz	5' - »
Total	251'65 ptes.

CORREU ADMINISTRATIU

J. Carrera, d'Agramunt, subscripció	8.- Ptes.
Total	8.- ptes.